

A vacsora második részének végeztével Ferencz Gábor tanár úr, igazgatóhelyettes az iskola jelenéről, helyzetéről, sikereiről, terveiről tájékoztatta néhány percben a vendégeket, majd következett az est fénypontja, hiszen kb. húszperces fellépésen köszönthettük a Hangember duót. Ebben a formációban két trefortos diákunk, Horváth András (11. b) és Szántó Marcell (11. b) játszik. Saját maguk által írt és gitárral kísért dalaikban kortárs költők verseit zenésítik meg, Erdős Virág, Kiss Judit Ágnes, Háy János sorai elevenedtek meg a fiatal zenészek előadásában. Az est programját természetesen színesítette a szülői tárgyadományokra épülő, jó hangulatban lezajló tombola is. A vacsoraestet Gaskó Balázs, a Magyar Televízió műsorvezetője (jelenlegi szülő) vezette.

A második Trefort vacsoraesten 207 fő vett részt, és még rajtuk kívül is számosan támogatták a rendezvényt. A program bevételéből a Trefort Gyakorlóiskola Alapítvány 527.710.- Ft támogatást kapott.

Trefortos Öregdiák Egyesület

Német diákcsere (Budapest, Jever)

(2016. április 4–11., május 22–29.)

Egy diákcsere program mindig hatalmas élmény, diáknak, tanárnak egyaránt. A diák tapasztalata, hogy a megszerzett tudás hasznosítható, megértének bennünket és megértjük magunkat, legalább annyira felemelő, mint tanárként megélni diákjaink nyelvi fejlődésén túl, társas kapcsolataik alakulását, látni kötődésüket a saját, és nyitottságukat az idegen kultúra iránt. Látni és tudni, hogy ennek a fejlődésnek hol kísérői, hol támogatói, hol pedig katalizátorai vagyunk. Az alábbi összeállítás, némiképp formabontó módon a diákcsere néhány pillanatát eleveníti fel – diák- és tanárszemmel.

Ismerkedés

Izgatottan vártuk már, hogy megérkezzenek a német cserediákok, még „Jever”-es táblát is tartottunk a kezünkben, hogy könnyebben megtaláljanak minket. Érkezés után a párok elindultak haza, ugyanis a következő programra csak délután került sor. A köztes időben mindenki kicsit megismerhette a partnerét, ami az én esetemben viszonylag egyszerű volt, hiszen nagyon nyitott, kedves és szerencsére nagyon beszédes lányt kaptam. Tessával megállás nélkül tudtunk beszélgetni, olyan volt, mintha ismertük volna már egymást évek óta. Sokaknál így volt, ami egy cserehét indításának nagyon jó.

Ahogy megjelent a táblán a „leszállt” jelzés, az arcok pirosabbak lettek, a beszéd felgyorsult, a hang erősödött: „A tanárnő nem izgul?” ez talán a legaranyosabb pillanata volt a várakozásnak. Dehogynem, csak én értetek, miattatok... Hogy úgy sikerüljön, ahogy reméltétek, ahogy várjátok.

Projekt

A szerdai nap volt a projektnap, ami a zsidóság témája köré fonódott idén. Minden nevezetes és történelmileg fontos látnivalót megnéztünk, és utána kellett eldöntenünk, hogy a megadott szempontok közül melyikkel szeretnénk csoportunkban foglalkozni. Voltak, akik a zsidó szimbólumokkal, ételekkel, oktatással, közösségi élettel foglalkoztak. Kaptunk egy kevés időt, hogy képeket készítsünk, majd visszamentünk az iskolába, és ott végignéztük, rendeztük a képeket.

A projekt tartalmi célján túl persze az együttműködést, közös felelősségvállalást és közös döntéseket szolgálta. Melyik fotó lesz a legalkalmasabb, s főleg miért? Milyen gondolatmenetre fűzzük fel a kiválasztott fotókat. S miért pont arra? Milyen szöveg kerüljön a kép mellé, alá, fölé? Döntések, érvelések és indoklások – ez csak részben nyelvi fejlesztés, valójában azonban a közösségben való működésünk alapja.

Szabadidős programok

Csütörtökön, tanítás után Áron kreativitására bíztuk magunkat, ami nem volt rossz ötlet, szerveztünk egy csapatot, és aki akart, az jöhetett métázni a Margitszigetre. Megkockáztatom, hogy ez volt az egyik legjobb délutáni program, a németeknek nagyon tetszett, nagyon jól érezték magukat és persze mi is. A pénteki napon hajókézni mentünk a Dunára. Rájöttünk, hogy a magnós idegenvezetést japánul és szerbül sokkal viccesebb hallgatni, mint magyarul és sokkal több mindent megértünk belőle, mint gondoltuk volna.

Nincs is annál szebb, mint amikor a diákok kezdeményeznek, megvalósítanak, s örülnek a sikernek. Persze írhatnám, hogy pont így akartuk, így terveztük, de inkább a valóságot írom: így reméltük. Annál is inkább, mert így nekünk is jutott egy szabad délután, amikor cserepartnereinkkel, a német kollégákkal „kávéházi kultúra” ismereteinket bővíthettük, s a cserehét alatt ezegyszer időben értünk haza.

Utazás

Hamar elrepült az idő és azon kaptuk magunkat, hogy már a repülőn ülünk és szállunk Németország felé. Kalandos útnak néztünk elébe, volt rohanás a bőröndökkel, emeletes vonatra felpréselődés, vonat lekésés és várakozás, majd tanácsstalanság, hogy hol kell leszállni a vonatról, kit hol vár a cserediákja, de végül mindenki megtalálta a párját és elindult hazafelé. Megismerkedtünk a fogadócsaládokkal és ismételten nagyon szerencsésnek érezhettem magam, a cserediákom szülei nagyon kedves, és vendégszerető emberek voltak.

Hát igen, diákokkal utazni izgalmas, még akkor is, ha az embernek van helyismerete. Mert ugye azzal nem lehet előre számolni, hogy a vonat nem a kiírt vágányról indul, vagy nem indul, vagy késik. Németország e tekintetben évről évre „igyekszik” az EU átlagot elérni, hol van már az a híres pontosság, amihez órát lehetett igazítani... Mindez persze nem probléma, ha van a csoportban egy Benedek. Ő ugyanis felkészül a menetrendből, vágányszámból, majd hihetetlenül gyorsan átlátja a változásokat, s a lehető leghiggadtabban közli, ha már csak öt percünk van átérni a túloldalra.

Publicity

Délelőtt egy tea-ceremóniára voltunk hivatalosak a városházára, ami nagy megtiszteltetés. Áron és Benedek egy pár mondatban bemutatták a Trefortot, valamint Budapestről is szóltak pár szót. Utána a polgármester köszöntött minket, elmesélte speciális teájuk elkészítésének minden apró titkát, így mi is hamar belejöttünk annak elkészítésébe. A ceremónia végén csoportfotó készült és bekerültünk a jeveri újságba is!

Jever igazi kisváros, aktív társasági élettel, így természetes, hogy a gimnázium vendégeit üdvözli a polgármester (egykor szintén a partneriskola diákja), s a hír bekerül a helyi lapba. Számunkra persze ez is a „varázslat” része, tapasztalás, hogy a nagyvároson kívül is élhető világ van, saját karakterrel.

Életmód

A szombati napon busszal átmentünk egy kis holland városba, Groningenbe. Itt Áron cserediákja, Lisa egy kis körbevezetést tartott. Tipikus holland városról van szó, ahol az emberek biciklivel közlekednek szinte mindenhol. Ez már Jeverben is meglepő volt, ott is sokkal többen bicikliznek, mint nálunk Budapesten, de Hollandiában még többen. Az egyetemük előtt több száz bicikli sorakozott. Ilyen látványral nálunk ritkán lehet találkozni.

Érdekes élmény, amikor egy nyugodt kisváros (Jever) lakói azt mondják, most elmegyünk egy még élhetőbb helyre, ahol a hétköznapi „emberléptékűek”, a lakók mosolyognak, az átlagéletkor 30 év körül van.

Kulináris

A tanárnők a lelkünkre kötötték, hogy kóstoljuk meg a kibbelinget. Az egész nagyon vicces volt, mert ez a város annyira „halcentrikus”, hogy a piacon vásárolt sült halat is hal formájú tálkában adták.

Az elképesztően gazdag halpiac egyszerre megdöbentő és látványos. Az ember kapkodja a fejét a színek és illatok után, annyi az impulzus, hogy szinte belekábultunk. Ezért is kell öt perc, amikor leülünk, és ízlelünk. Csak egyfajta, az igazán tradicionális halat. Úgy, ahogy a hollandok is teszik és eszik: műanyagtálkából, fokhagymamártással, friss-melegen.

A tengerél

Hétfőn és kedden vizes élményekben volt részünk, vagyis annak, aki bírja a hat fokos tengervízben fürdözést. Hétfőn a híres Wattenmeer-hez utaztunk el, ahol egy helyi szakértő mesélt nekünk erről a területről és érdekességeiről, mindezt a nagyon hideg, esős, szeles időben, álldogálás közben. Szerintem a csoport nagy része még sosem örült ennyire egy pékségnek, mint akkor, az első szembejövőknek. Kedden áthajóztunk egy kis szigetre, Langeooga. Átsétáltunk a szigeten, le egészen a tengerpartra és ott mindenki – saját magához mérten bokáig vagy tovább – bemelegszedett a tengerbe. Kár lett volna kihagyni. Mindenkinek, aki egyszer ide eljut, javasolom a váltónadrágot és a törülközőt! Szükség lesz rá. Áron volt az, aki nyakig elmerült a fagyos vízben, illetve Máté is próbálkozott, de neki félúton inába szállt a bátorsága.

Az északi diákcseré egyik csúcspontja a szigettúra. Tanárosan mondhatnám persze, hogy a sziget flórája és faunája lenyűgöző (mondjuk inkább a flóra, mint a fauna), és hogy az építészeti egyedi és az adottságokhoz alkalmazkodó. A legklasszabb mégis, amikor a csoport, (minket, tanárokat is beleértve) leviharzik a homokdűnén, be a tengerbe... aztán kapkodja a lábát a hullámok elől.

Búcsúest – hazai ízekkel

A búcsúestet egy közösségi házban tartottuk, itt ismét előkerült a csocsó, sokat beszélgettünk és megtörtént a németek kárpótlása is. Ugyanis míg nálunk voltak, mindenféle fogadásokat kötöttek, melyeknek tétje kürtöskalács volt, és mivel a mieink elvesztették a fogadást, megkezdődött a búcsúesten a maratoni kürtöskalácsgyártás.

Sokaknak ismerős lehet: van egy buli bent, majd két srác elkezd kint sütogetni, s egyszer csak észrevesszük, hogy az igazi együttlét, nagy nevetések és anekdotázás körülöttük zajlik. Ahogy ők ketten szerényen, de elszántan, makacsul sütogettek, az igazán szívet melengető volt.

Köszönet

Szeretnénk köszönetet mondani a szervező tanároknak (Antje Keck, Werner Keck, Szabó Éva, Havasi Helga), valamint Benedeknek, aki meghívta magához az egész társaságot és lebonyolította az estét.

Én pedig köszönöm az iskolánknak, kollégáinknak, hogy támogatják projektjeinket, németes munkaközösségünk minden tagjának az erőt és lendületet, s nektek, kedves diákjaink, hogy alkalmat kerestek és találtok velünk meghitt beszélgetésekre, őszinte szavakra és baráti együttlétre a diákcsere során.

Epres Lotti, Szabó Éva

Kölni diákcsere

(2016. április 16–23., június 22–29.)

Soha nem értettem igazán, mire jó a német nyelv, mint iskolai tantárgy. Magyarországon élek, itt magyarul beszélek, ehhez jönnek még a pro és kontra érvek a német nyelv hasznosságáról az angollal szemben. Egy hét leforgása alatt viszont gyökeresen megváltozott a hozzáállásom a nyelvhez és az iskolai tantárgyhoz. Hiszen leírhatatlanul jó érzés, hogy ezzel a dologgal (itt a szavak magolásától kezdve a nyelvtani szabályok hosszas gyakorlásáig sok mindenre gondolok) mégis csak lehet kezdeni valamit.

Erről még mit sem sejtve huszonketten indultunk Máriáss Márta és Havasi Helga tanárnők kíséretében Kölnbe. A reptéren ránk váró hatalmas fogadóbizottság nagyon kitartó volt, hiszen 2 órás késéssel érkeztünk meg. A hét gyorsan, izgalmasabbnál izgalmasabb programokkal telt, és egyszerre csak azt vettük észre, hogy elérkezett az a bizonyos szombat este, mikor siralmasan kikaptunk a belgák elleni EB meccsen. A németekkel együtt szurkoltunk a magyar csapatnak, vendéglátóink a vereség után teljes mértékben együtt éreztek velünk. A közös meccsnézésen kívül jó szívvel tekintek vissza még az élményfürdőzésre, ahol a nyelvi akadályokat szinte teljes mértékben leküzdve valóban gond nélkül megértettük egymást. Ezen a délutánon megfogadtuk, hogy ha a suli újra elkezdődik, minden eddiginél keményebben fogjuk tanulni a németet, és minden órán figyelünk. Sajnos ezt a gondolatot az élményfürdő hullámai gyorsan elmosták.

A tartalmas hétvége után már egyáltalán nem is vágytunk haza, sőt, egész nyáron maradtunk volna, még akkor is, ha németül kell beszélni. De hamarosan pakolni kellett, és a varázslatos emlékeken kívül ott hagytuk Köln városát a Dómmal. Én azt hiszem, nem csak Köln-t hagytam magam mögött, hanem a kétségeket is, hogy miért jó nyelveket tanulni.

Hégen-Szénás Henrietta (8. a)